

Arrest

nr. 139 482 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2014 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest met nummer 135 497 van 18 december 2014 waarbij de debatten worden heropend en de partijen opnieuw worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 september 2013, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Er dient te worden aangenomen dat dit verblijfsrecht werd verkregen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 april 2014 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 14 mei 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie in op 11/09/2013 als echtgenoot van [...].

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkene zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van meneer overeenkomstig artikel 42quater §1,1° van de wet van 15-12-1980.

Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42quater § 1, 3e lid van de wet van wet 15-12-1980 waardoor betrokkene het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is, is geen element waaraan hij het recht op verblijf kan ontleen of behouden als niet-EU burger. Betrokkene heeft namelijk het verblijfsrecht niet verkregen op basis van zijn tewerkstelling, maar in kader van gezinshereniging met zijn partner [...]. Gezien het verblijfsrecht van de partner van betrokkene ingetrokken is, voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden als gezinshereniger. De tewerkstelling is dan ook van ondergeschikt belang en de eventuele arbeidskaart (of vrijstelling) waarover hij beschikt, is gekoppeld aan zijn verblijf als gezinslid.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08-10-1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de beslissingen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 7, 8, 40, § 4, 2°, 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikelen 43 en volgende van het K.B. van 8.10.1981 verduidelijken artikel 40 van de vreemdelingenwet. Artikel 54 van het K.B. bepaalt de procedure om een einde te stellen aan een verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet:

Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen [1 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies,]1 van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met [1 , zo nodig,]1 bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat artikel 52 §4, 5de lid van het K.B. houdt een mogelijkheid in een bevel om het grondgebied te nemen, zoals blijkt uit de termen “zo nodig” (R.V.V. nr. 64.081 van 28.6.2011).

De wetgever heeft dezelfde termen in artikel 54 van het K.B. gebruikt, zodat deze rechtspraak omgezet moet worden in het kader van het einde van een verblijfsrecht.

Uw Raad heeft deze rechtspraak in een arrest uitgesproken in algemene vergadering bevestigd:

“Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. (...)” (arrest nr. 115.993 van 19.12.2013)

Artikel 8 van de vreemdelingenwet eist dat: [...].

De bestreden beslissing maakt geen enkele verwijzing naar de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. De bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.”

2.1.2. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Het staat niet ter discussie dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft nagelaten te vermelden welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hij heeft toegepast. De vermelding van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, bepaling die enkel voorziet in een mogelijkheid om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, kan te tezen niet volstaan als wettelijke grondslag van het bevel.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Een verder onderzoek van het eerste middel dringt zich niet langer op.

De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt op zich evenwel niets aan de aard of rechtsgeldigheid van de eveneens bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Zo merkt de Raad op dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, enerzijds, de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben. Het betreft aldus van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. Een onderzoek van het tweede middel gericht tegen deze laatste beslissing dringt zich dan ook op.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan gericht tegen de beslissing tot beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit middel bestaat in wezen uit een kritiek gericht tegen de in hoofde van zijn echtgenote genomen beslissing tot beëindiging van haar recht op verblijf van meer dan drie maanden, en betreft een herneming van het middel dat zijn echtgenote inriep tegen de in haren

hoofde genomen beslissing in het beroep gekend bij de Raad onder het rolnummer 155 411. Verzoeker stelt vervolgens dat aangezien de in zijnen hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden een rechtstreeks gevolg is van de genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van zijn echtgenote, de thans eerste bestreden beslissing zich de onwettigheid van de beslissing in hoofde van zijn echtgenote toe-eigent. De Raad kan in dit verband volstaan met een verwijzing naar zijn arrest nr. 139 483 van 26 februari 2015 waarbij het door verzoekers echtgenote ingestelde beroep tegen de beslissing waarbij haar verblijfsrecht werd beëindigd werd verworpen en waarbij het opgeworpen middel niet werd aangenomen. Nu verzoeker geen eigen middel gericht tegen de in zijnen hoofde genomen beslissing aanbrengt, kan in deze worden volstaan met een verwijzing naar voormeld arrest om te besluiten dat het opgeworpen middel ook in huidig beroep niet kan worden aangenomen. Een gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden ligt niet voor.

3. Kosten

Nu er grond is tot nietigverklaring van een van de bestreden beslissingen, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen, in zoverre het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS